

[Christmas Møller.]

Fra anden Side har man i Anledning af den Handelspolitik, der er ført, navnlig fra Tysklands Side, givet stærkt Udtryk for, at der skulde etableres Boykotning overfor de Lande, som søgte at lægge vor Afsætning saa mange Hindringer i Vejen som muligt. Jeg maa maaske have Lov til at gøre den Bemærkning, at med Hensyn til hele denne Politik har vi for vort Vedkommende ikke gjort os til Talsmænd for, at man blot skulde slaa i Bordet, eller for, at man skulde løbe ud i meget stærke Standpunkter. Vi erkender Forholdene, som de er, og erkender da ogsaa, at naar vi ser f. Eks. paa vort Landbrugs Udførsel, er der Varegrupper derindenfor, som saa at sige i Hundredeprocentsforhold, om jeg maa bruge det Udtryk, gaar til Tyskland. Men man har fra anden Side altsaa givet Udtryk for, at man skulde etablere Boykotning, f. Eks. overfor Tyskland.

Ved Landbrugsmødet i December 1929, som blev holdt i Aarhus, gik man meget stærkt ind herfor. Der hed det i en Udtalelse, som blev enstemmigt vedtaget — og ved dette Møde førte det ærede Medlem Hr. Pinstrup Forsædet —, at Danmarks Frihandelspolitik skaffer tyske Varer gunstige Kaar, og at vor Mestbegunstigelsesret er i Fare; en tysk Fortolkning, der gør Retten illusorisk, en fortsat Krænkelser af Danmarks Rettigheder, tales der om, og man slutter med en Opfordring til Regeringen og en Henstilling til Forbrugerne, og Henstillingen til Forbrugerne er følgende:

„Overensstemmende hermed retter Mødet en indtrængende Opfordring til Regeringen om ved Forhandling at søge de nu foreslaaede Toldforhøjelser og den ulige Behandling af danske Varer afværget. Lykkes dette ikke, retter Mødet en enstemmig Henstilling til danske erhvervsdrivende og Forbrugere om ved Bestillinger og Indkøb af Produkter at foretrække det Land, der endog lader vore Landbrugsprodukter gaa toldfrit ind i deres Land“

— ja man kunde tilføje, naar de tillader dem at gaa ind og ikke helt nægter det. Men denne Vedtagelse er altsaa en halv Snes Maaneder gammel. Hvis man nu vil paastaa, at der har været stærke Virkninger deraf, og spørger, hvordan Udviklingen har været, vil jeg sige, at Udviklingen har været den, at man fra overmaade faa Sider indenfor Landbruget har villet tage Ansvaret for en Boykotning. Man har tværtimod i den allersidste Tid set Udtalelse paa Udtalelse, som gaar bort fra Udtalelsen i December

1929, som jeg her citerede, og i det Øjeblik, dette er rigtigt, tror jeg ogsaa, man kan have Lov til at paastaa, at en Politik, som gaar ud paa at true med Boykotning, og som ikke efterleves, den skaber ingen Respekt, og derigennem gør den snarere Skade, saaledes som jeg ogsaa tror, at Tallene vil vise det.

Men Staten har efter vor Opfattelse i de vanskelige Tider, vi gaar ind i, andre Op-gaver end de handelspolitiske. Statsministeren og Handelsministeren holdt jo i August Maaned Møde med Industriens, Handelens, Haandværkets og Bankernes Repræsentanter angaaende Markedsudvalgets Beretning; man skulde vel sagtens have en Slags Afslutning paa den Ydeske Kommission, som ikke længere kunde fortsætte. Og hvad havde saa Statsministeren og Handelsministeren at sige til Repræsentanterne for Byerhvervet? I Virkeligheden intet andet end, at Arbejdet nu var gjort fra Statsmagtens Side med at fremskaffe Oplysninger, meget mere kunde ikke gøres, og nu maatte Erhvervslivets Repræsentanter udrette Resten. — hvilket i Realiteten vilde sige, at de skulde udrette det hele. Jeg skal ikke sige for meget til, at Statsministeren stiller sig paa det Standpunkt, at Staten ikke kan udrette særlig meget for Erhvervslivet. Vi er af den samme Opfattelse. Vi tror ogsaa, at det først og fremmest er Erhvervslivet selv, som skal klare Vanskelighederne, og at det først og fremmest kan kræve af Staten, at den ikke lægger snærende Baand paa det. Men det er jo unægtelig en anden Tale end den, der førtes for halvandet Aar siden, det er en anden Tale end den almindelige socialistiske Politik, og naar Statsministeren paa denne Maade anmoder Erhvervene om at klare Vanskelighederne og tage det drøjest Tag, tror jeg ogsaa, det vilde være forstandigt, om man ikke blot krævede af Erhvervslivets Mænd, men ogsaa lyttede til det Krav, som stilles fra deres Side om, at Skatter og Afgifter skal lettes, og lyttede til den Advarsel, som paa den skarpeste Maade er fremsat overfor Regeringen med Hensyn til hele dens Politik paa de tre store, principielle økonomiske Loves Omraade, Jordekspropriationsloven, Grundskyldskonfiskationsloven og Byerhvervsocialiseringsloven.

Det Finanslovsforslag, Finansministeren har forelagt, viser et Skattebeløb paa ca. 400 Mill. Kr. Naar de løbende Udgifter kun opgøres til 311 Mill. Kr., giver dette jo aldeles ikke det rigtige Billede af Skatte-trykket, det er 400 Millioner; thi til de 361 Millioner, som Skatter og Afgifter giver paa § 5, skal der lægges de 48 Millioner,